

Морето в мен

В моя живот морето е източникът на енергия, пулс, ритъм, страст, любов, мечти, поезия. Морето за мен е живо същество, то диша, обича, а понякога пее за тъгата или любовта. Морето е смисълът на живота ми, то е част от тялото, което ще умре последно.

Наблюдавайки обширното море стотици мисли навлизат в главата ми и ме карат да се замислям за същността и тайните на морето. Виждам как вълните се борят с вятъра, за да успеят да достигнат до кънтящия от детски игри бряг. Виждам как вълните изплезват език като куче и бягат устремени към своята мечта, да докоснат крачетата на малчуганите, които така радват морето, че то се разтяпа за тях. Дали морето има разум като нас? Да, точно в такива моменти аз разбирам, че морето е същество, което като хората има мечти, бликащи в душата на неуморните вълни. И ето в далечината съзрявам търговски кораб, шаващ така тихо, сякаш прави бея. Първо се издува леко над морето, като римски император, но после се скрива между вълните и така всичко се повтаря с дни, месеци, години, за цяла вечност. Корабите просто следват ритъма на дишането на морето. То вдишва бремето на мръсния въздух, а после издишва кислорода на щастieto. Чувам как пулсира душата му, а понякога уморено от безбройните кораби, то се задъхва и започва едно болново хрипане. Да, то диша в ритъма на живота, а душата му пулсира за някого. За някой спомен? Не, заради страстта, която след себе си води любов. Морето се влюбва в някого, точно като нас, то се влюбва отново и отново във вечерните тракащи звезди, които изкусно флиртуват и се забавляват с чувствата на морето. Звезди, които никога няма да целуват морските устни, но въпреки това те никога не спират да играят и да се подиграват с любовта на морето. Може би морето тъгува за някой океан, заминал далеч, за да работи или учи, за да бъде с корабите и да слуша страшни моряшки истории за русалки, духове и странстващи кораби. Очевидно то страда от болестта наречена любов. Любов, която морето не ми споделя, защото най-истинските чувства не могат да се опишат с думи. И бурите носещи след себе си мелодичните звуци от стиховете на някой забравен поет, вечерите обкръжават целия плаж. Стихове за тъга, скръб, плач, носталгия, любов се веят волно между вълните и достигат до брега, за да се излеят дълбоко потаените чувства на морето. В края на деня, когато съм уморен и безжизнен преди да оставя морето и далечните звезди сами, аз прошепвам тихо „Чао”, и вълните отвърщат галейки босите ми крака.

Морето е метаморфозно същество, което е мой спътник в живота. Само аз имам способността да го обличам в дрехи, да си говоря с него през дългите летни нощи и да слушам словата му през коварната зима. Само аз мога да го превръщам в любовница или приятел, само аз виждам татуировката на сърцето му, гласяща „Аз съм човек”. И когато понякога страдам за нещо нереално и чувствам самота, аз викам морето, а то откликва мигновено. Задавам му въпроси, а то ми отговаря като физик, биолог, математик, философ, който не е отворил никоя книга, който не е чувал за наука или изследвания, но разгадал изкуството на душата. Морето ли, да

то е метаморфозно същество, отличаващо се с много облици, които само аз мога да виждам и само аз мога да докосвам.

Талес, е твърдял, че света и живота произхождат от водата. Не случайно морето за мен е извор на живот, един извор намиращ се в моето слабо тяло, за да ми даде енергия да се боря с статуквото на фиктивния свят. Морето е орган в моето тяло, който всъщност балансира всички останали чрез своята магия. Една магия целяща да ме извиси духовно и да ме кали физически. Морето е част от мен, част от моята същност и душа. Морето ще умре тогава, когато моята водна душа започне да тлее. Морето в мен е душа, криеща се зад същността на един образ, видим само за мен. Морето е живо същество, което е моето вътрешно АЗ и се отличава със човешки качества и същите идеали и ценности като нас. То обича, диша и пулсира, а понякога излива чувствата си лично на мен. Морето в мен е втората душа, която всъщност ще умре последна.